

Bohumil Hrabal

Lecții de dans
pentru vârstnici și avansați

Serie de autor

Bohumil Hrabal

Lecții de dans
pentru vârstnici și avansați

Traducere din limba cehă de
de Corneliu Barborică

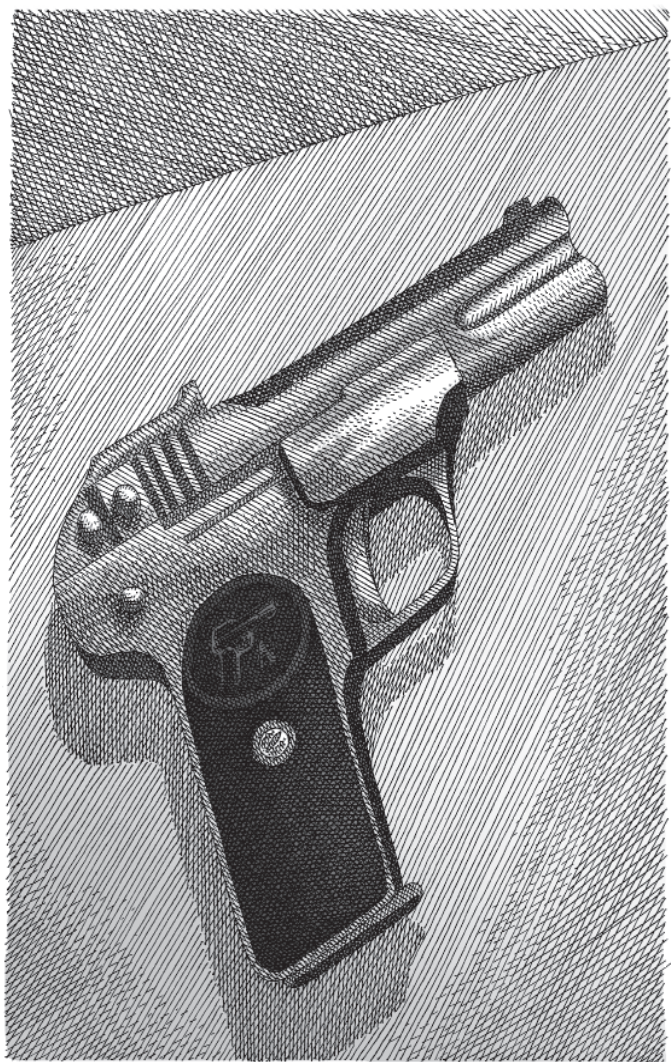
Ilustrații de Mircea Pop

LECTII DE DANS PENTRU VÂRSTNICI ȘI AVANSAȚI

Cum vin astăzi pe la dumneavoastră, domnișoarelor, așa mergeam pe vremuri pe la biserică, să le admir pe fetele frumoase de acolo, ei, nu chiar la biserică, nu-s prea bisericos, dar la o prăvălioară de lângă biserică, unde un oarecare Altman vindea tot felul de lucruri de ocazie: mașini de cusut uzate, gramofone americane cu două manivele, extinctoare Minimax, dar, în afară de asta, acest Altman se mai ocupa cu plasarea de fete pentru cârciumile și restaurantele din tot județul; fetele dormeau la el, într-una din cămăruțele din spate, iar când venea

vara ridicau un cort în grădină și domnului părinte îi plăcea să se plimbe de-a lungul gardului despărțitor, atunci pipițele puneau gramofonul să cânte, cântau și ele și fumau, stăteau la soare în costume de baie, era o splendoare ce vedeai, raiul pe pământ, de aceea și preotul defila atât de des pe lângă gard, de asta, dar și din cauza ghinionului pe care-l avusese cu capelanii lui, unul fugise în Canada cu o verișoară, al doilea se convertise la religia bisericii cehoslovace, iar cel de-al treilea a încălcat interdicția și a sărit gardul în grădina în care făceau plajă frumoasele și s-a îndrăgostit nebunește de una dintre ele, dar, din cauza dragostei neîmpărtășite, și-a zburat creierii – revolverul sau browningul nu poartă nimănui noroc; când eram puști, am împrumutat unul odată ca să tragem cu el în gard, la țintă, imitându-l Conar Tolnes, dar apoi frate-miu a luat pistolul și l-a demontat, iar noi n-am mai fost în stare să-l asamblăm la loc, am fost atât de disperați că ne venea să

ne împușcăm, numai că nu mai aveam cu ce, ăsta a fost norocul nostru, că altfel n-aș mai fi putut merge la biserică să le văd pe frumoasele domnișoare, întotdeauna înțolite la patru ace, cu pantaloni cu dungulițe, ca un funcționar de la bancă, mă așezam ca un diplomat pe cutia unui Minimax, soarele strălucea, iar fetele în costume de baie stăteau tolănite pe pături, ca un fel de sectă care venera soarele; erau șase și zăceau pe spate legănându-și în mâini capetele cu părul tapat, contemplând norii ca să-și lase trupul pradă privirii bărbaților, și pentru că eram sensibil ca Mozart și un admirator al Renașterii europene, le fixam cu privirea ca un crocodil, cu un ochi la preot și cu celălalt la piciorușele lor încrucișate și la gleznele pe care și le balansau, cuprins de furnicături la fiecare mișcare de-a lor, pentru că, spuneți-mi, câți oameni au ocazia să vadă atâtea frumuseți într-un singur loc? poate doar împărații sau sultanii; în sfârșit, le povesteam domnișoarelor ce visam, cum